

В.О.Люльчик, О.М. Петрова // Світ аграрних професій: історія, сучасність, майбутнє, досвід ЄС: шоста всеукр. інтернет. конф. [матеріали]. – Рівне: ВСП «РК НУБІП України», 2019. – С.294-303.

3. Русіна Н.Г. Формування інструментальних компетентностей майбутніх фахівців геодезії та землеустрою: методологічні підходи, принципи, функції / Н.Г. Русіна, В.О.Люльчик // Іноваційна педагогіка. – 2018. – № 8. – С. 155-158.

УДК 528.01/4:378

Свідерська Т.О., асистент кафедри геодезії, картографії та землеустрою
Білоцерківський національний аграрний університет

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ГЕОДЕЗИЧНОЇ ТА ЗЕМЛЕВПОРЯДНОЇ ОСВІТИ

В даній статті висвітлені основні проблеми сучасної геодезичної та землевпорядної освіти та шляхи адаптації до національного та світового ринку праці. Адже до початку земельної реформи в Україні спеціалістів з «Геодезії та землеустрою» готували лише декілька вишів. Та з великим попитом, який був на інженерів-землевпорядників в період з 2000-2020 рр., багато вищих навчальних закладів почали вести підготовку за цим напрямком, так би мовити, «бути в тренді» сьогодення, не дивлячись на те, що не всі виші мають необхідне технічне та кадрове забезпечення. Національний ринок інженерних послуг набагато попереду, ніж вміння інженерів у галузі геодезії та землеустрою, які навчалися ще двадцять років тому. А сьогодні вони втрачають свою актуальність.

Ключові слова: геодезія, землеустрій, вищі навчальні заклади, кадастр, геоінформаційні системи.

За останні роки ми можемо спостерігати бурхливий розвиток нових технологій, в тому числі засоби дистанційного зондування, супутникової навігації, геоінформаційного моделювання та ін. Загальна інформатизація також охопила сферу кадастрово-реєстраційної діяльності та землеустрою. Наслідком цього науково-технічного прогресу є зміни ринку праці. А багато університетів, не маючи технічної та кадрової спроможності пропонують навчальні курси, які б базувалися на передових технологіях та технічних засобах, продовжують навчати по застарілих навчальних програмах. І саме тому студенти, майбутні спеціалісти, перебувають у «зоні ризику». А подальше нехтування вищими навчальними закладами тим фактом, що ринок інженерних послуг дуже швидко змінюється, а разом з ним змінюється і потреба у компетентностях працівників, може мати тільки один наслідок – дискредитацію закладів вищої освіти. Сучасна молодь, яка має доступ до глобальних інформаційних мереж, може відрізнити надані справді актуальні знання від симуляції освітнього процесу. А отже, основною задачею вищої школи є постійний моніторинг тенденцій, за якими геодезія та землеустрій будуть розвиватися в найближчий час, а також розробка на цій основі програм підготовки та перепідготовки фахівців, які дозволять їм й надалі бути конкурентоспроможними на внутрішньому ринку праці. А щоб бути успішним в майбутній професії студентам потрібно розвивати здібності такі, як ініціативність, креативність, уява та лідерські якості. На мою думку, зараз суспільство переходить від товарної економіки до інтелектуально-творчої. Більш успішними будуть саме ті країни, які

будуть зорієнтовані не тільки на сільське господарство, а й зможуть збалансувати товарні ринки і конгітивно-креативний потенціал. Думавши про майбутнє топографо-геодезичної та землепорядної галузі, слід чітко розуміти кілька важливих тенденцій:

1. Економіка майбутнього не потребуватиме нинішньої кількості спеціалістів з геодезії та землеустрою, адже їх вакансії будуть скорочені за рахунок наявності безпілотних систем ДЗЗ, програмного забезпечення із технологіями штучного інтелекту.

2. Основна функція яку виконують землепорядники в Україні не містить в собі високотехнологічні інженерні роботи та інтелектуальне проектування, а в більшості випадків це звичайне комерційне посередництво між особами, які прагнуть отримати право власності на земельні ділянки та чиновниками різних дозвільних та розпорядчих органів та служб. При цьому, щоб освоїти складання примітивної землепорядної документації на задовільному рівні на сьогодні достатньо 2-3 тижнів інтенсивного практичного навчання, а не п'ять з половиною років навчання в університеті. Наприклад, значна частина кадастрових реєстраторів в Україні є юристами за освітою і це жодним чином не перешкоджає їм виконувати реєстраційні функції та успішно користуватися геоінформаційною системою земельного кадастру.

3. На сьогодні нараховується 45 вищих навчальних закладів і очевидно, що більшість з випускників не буде працювати за спеціальністю, адже земельна реформа в Україні майже завершилась, а кількість робочих місць у галузі доволі обмежена. А якщо український спеціаліст захоче працювати за кордоном, то він із цікавістю дізнається, що у більшості розвинених країн землеустрою, в нашому розумінні цього слова, просто немає. А отже знання та професійні навички одержані в Україні абсолютно не затребувані за кордоном.

4. В найкращому випадку робота майбутніх землепорядників буде включати складання широкого спектра проектів, що пов'язані з обробкою геоданих або обслуговуванням ринку нерухомості. А глобалізація безумовно швидко добереться і до землеустрою.

Отже, як можна удосконалити сучасну землепорядну та геодезичну освіту, щоб майбутні спеціалісти з геодезії та землеустрою стали затребуваними, високооплачуваними, а отже і успішними професіоналами. По-перше навчання не повинно базуватися на запам'ятовуванні та особистому контакті, адже онлайн-освіта та самоосвіта стануть головними конкурентами вищих навчальних закладів, які в свою чергу втратять монополію на присвоєння кваліфікації. Тоді роботодавець оцінюватиме конкретні навички та вміння, а не наявність диплому. А для цього потрібно, щоб навчання було зорієнтоване на затратний день, навчальні програми очищені від застарілого матеріалу, який вже не має практичного застосування, практичні заняття повинні бути зрозумілими, на лекціях студент повинен вміти критично мислити та бути ознайомлений з усіма найбільш прогресивними технологіями.

Висновки. Вже сьогодні можна спостерігати ознаки тих змін, які чекають в найближчий час топографо-геодезичну та землепорядну галузь. Український ринок праці потребуватиме високотехнічних та швидких інженерних рішень. І потребуватиме саме кваліфікованих, належним чином підготовлених фахівців з

критичним мисленням та знанням своєї справи. Вищі навчальні заклади обов'язково мають адаптуватися до потреб національного та глобального ринку праці, пропонуючи новітні навчальні програми, які базуватимуться на передових технологіях та найкращих галузевих практиках.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Гнаткович Д.І., Панчук О.Я. Концептуальні засади підготовки землевпорядників у новому столітті // Землевпорядний вісник. — 2001 — №2. — С. 35-38.
2. Третяк А.М. Наукові проблеми розробки навчальних програм з землеустрою / А.М. Третяк, В.М. Кривов, А.В. Тарнапольський та ін. // Землевпорядкування. — 2001. — №3. — С. 67-80.
3. Лозовий О. Про стандарти і навчальні плани підготовки бакалаврів із землеустрою і земельного кадастру / О. Лозовий // Землевпорядний вісник. — 2009. — № 9. — С. 43-45.
4. Ступень М.Г. Підготовка фахівців за спеціальністю «Землевпорядкування та кадастр» / М.Г. Ступень, Р.Й. Гулько, Р.Б. Таратула // Наука і методика: Зб. наук.метод. пр. / Редкол.: Т. Д. Іщенко та ін. — К.: Аграрна освіта, 2009. — С. 98-99.
5. Мартин, А. Зміст вищої освіти у галузі землеустрою: сучасний стан, проблеми та шляхи вирішення / А. Мартин, Й. Дорош, З. Флекей // Землевпорядний вісник. — 2009. — № 5. — С. 32-36.
6. Добряк Д. Підготовка фахівців і науковців із землеустрою та земельного кадастру: як вирішувати проблеми? / Д. Добряк, А. Мартин, І. Ковальчук, В. Будзяк, О. Дорош, С. Кохан, Г. Лоїк // Землевпорядний вісник. — 2013. — № 11. — С. 9-13.

Проблематика розвитку агропромислового комплексу

УДК 338.436.33

МАЦІЄВИЧ Т.О., кандидат економічних наук, доцент
ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет»
ФІЛЬ А.Р., ВГБЗ, 5 курс, 3 група
ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет»

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ В УКРАЇНІ

Агропромисловий комплекс в економіці України значною мірою визначає соціально-економічне становище суспільства. Але фінансовий стан сільськогосподарських підприємств, рівень фінансової підтримки сільськогосподарського виробництва та соціальної сфери є незадовільним. Стан соціальної сфери села залишається складним (занепад соціальної інфраструктури, безробіття, бідність, відмирання сіл, трудова міграція в основному в інші країни). Сільське господарство є проблемною нестабільною галуззю, тут відсутні високі технології та сучасна техніка, які необхідні для підвищення продуктивності виробництва.

Ключові слова: АПК (агропромисловий комплекс), сільськогосподарське виробництво, державна підтримка.

Аграрний сектор є особливою, специфічною галуззю економіки України, тому що його розвиток безпосередньо пов'язаний з процесом суспільного